

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Η ζωή των μυρμηγκιών. Η φωνή τους, η πολιτεία τους, τα νεκροταφεία τους. Πώς πολεμούν μεταξύ τους. Οι «Σπαρτιάται» μυρμηγκες. Σί ερωτές των. Πώς συνεννοούνται. Μιλούν τα μυρμηγκία. Πόσο ζυγίζει το μυαλό του, κτλ. κτλ.

Αν προσέξη κανείς λίγο, τις συνθήκες της ζωής και τις ποιήσεις εκδηλώσεις της, θα μείνη κατάπληκτος.

Ο περίφημος έντομολόγος Φάμπρ, έγραψε κάποτε σχετικά: — «Ένα μικρό ταξίδι σ'όταν κόσμου των μυρμηγκιών αξίζει όσον και ένα ταξίδι εις τόν Γαλαξία».

Η νομοσύνη των μυρμηγκιών, ανεπίτρεπτη, λέγει, πολλά εκατομμύρια χρόνια, πριν φανή σ'όταν άνθρωπο.

Αν οι μύρμηκες είχαν άνθρωπο, όσον εινε τού ανθρώπου, αυτό θα ήσαν όσημα, οι κτίριοι τού κόσμου».

Ο βιογράφος των έντομων και ιδίως των μυρμηγκιών Αν-δρέ λέγει ότι:

— «Στά όντα αυτά, πού μ'ός φαίνονται τόσον ταπεινά, βρίσκουμε πρώτης τάξεως κοινωνικήν κατάστασην, βιομηχανίαν και θεομύς, πού έως τώρα, νόμιζαν, πώς μόνον οι άνθρωποι είχαν. Σε υερικά παρατηρούμε πρώτης τάξεως οίκογενειακό βίο, με όλες τις χαρές τού ανθρώπου και τούς άγώνας του. Την οίκιαν άνεγειρομένην, κτιζομένην, μεγενθυνομένην, συντηρουμένην, τα παιδιά άνατρεφόμενα, περιποιούμενα, καθαριζόμενα, μεταφερόμενα άπό τόπο σέ τόπο. Τούς φίλους βοηθουμένους, τούς νεκρούς θαποτηνούν. Ακόμη διατηρούν τα μυρμηγκία στρατούς επίθεσεως και στρατόν άμύνης, κάνουν πολέμους και άνακαχή, κεδίζουν νίκες, διατηρούν συνθήκες, χαράζουν σύνορα. Αλλά πάλι μυρμηγκία έχουν ένστοικά ληστροικά, και άρπάζουν των «εργατών» τα νεογνά, για να τα έχουν δούλους. Ακόμη υπάρχουν σ'α μυρμηγκία ποιμένες, πού φροντίζουν για τήν τροφή τού ποιμνίου των, θειοτάδες πού εργάζονται να γεμίσουν ή άποθήκες, γεωργούς πού ξεριζώνουν τα βλαβερά τα χόρτα. Παντού τέλος θα βρη κανείς παραδείγματα όλων των άναγκών και των εργασιών τού ανθρώπου.

Μόνον δικαστές δεν έχουν, και τούτο, ίσως, έχουν. δικαιοσύνην!

Οι μύρμηκες συνεννοούνται άναμεταξύ τους, καλλίτερα άπό τούς πιθήκους, τα πτηνά, τούς σκύλλους και άλλα πιδ άνεπτυγμένα, σ'η ζωολογική ιεραρχία, ζωά.

Μιλούν οι μύρμηκες; Πιθανόν. Η Άνατομική άπέδειξεν ότι έχουν «τερρειοτικά» όργανα, πού δεν έχουν άλλους λογους λειτουργίας.

Πάντως όμως, με τό άγγιγμα των κεραίων των, συνεννοούνται άναμεταξύ τους. Για να πάρει μια ιδέα πειράχτε λίγο μια μυρμηγκοφωλιά, και θα ιδίτε μερικά μυρμηγκία να μπουνε μέσα σ'η φωλιά, και άμέσως ένας πανικός θα μεταδοθή. Οι εργάτες μεταφέρουν τα σ'αγά και τις νύμφες σέ βαθύτερα κρησφύγετα, άλλοι βγαίνουν για ν' άποκρούσουν τούς κινδύνους, και άν συναντήσουν κανένα άνειδοποίητο μυρμηγκι, τό ληποιάζουν και τό μεταδίδουν τήν είδηση με τις κεραίες των.

Επίσης και όταν ένας μύρμηκας, εύρη κανένα δοχείο με μέλι, άφου χορτάσει αυτός, πηγαίνει σ'η φωλιά, φέρνει άλλους 4-5 φίλους και αυτοί άλλους, και σέ λίγο ερχεται όλόκληρος στρατός για να κόμη προμήθειες.

Ο Λομπόκ παρατήρησε ότι, όταν πρόκειται οι μύρμηκες να μεταφέρουν νύμφες, ό αριθμός των μεταβαίνοντων, για τή μεταφορά, είναι επάνω—κάτω τόσος, όσον και ό αριθμός των νυμφών πού θα μεταφερθούν. Άρα καταλαβαίνουν λιγάκι κι' άπό αριθμητική.

Ο Όυμπέρ βεβαίως ότι τα μυρμηγκία συνεννοούνται μεταξύ τους. Ο κάθε ένας άλλωστε θα τό εχη ιδή αυτό. Στέκονται σ'ό όρόμο, ώρα άρκετή και προσπαθούν ν'ο συνεννοθούν με τις κεραίες.

Πολλές φορές, ό ένας άπό αυτούς, όταν δεν μπορεί σ'η να πείση τόν άλλον με τ'α... Λόγια, τόν άρπάχει με τις δαγκάνες του, τόν κόβει σ'όνο ώμο και τόν πάει εκεί πού θέλει, για να ιδή με τ'α ίδια τα μάτια του και να πείσθ.

Τό ότι άνακοινώνουν τα μυρμηγκία άναμεταξύ τους τις έντονώσεις των, ότι συνεννοούνται για τις εργασίες των, τό πιστεύει κανείς άν παρατηρήσθ τα άρχιτεκτονικά των οίκηματα, τα ικριώματα, τήν εργατική και στρατιωτική των όργανώση, τήν καλλιέργεια και τήν προκόλαξη τών τροφίμων.

Τό ότι δέ όλα αυτά δεν όφείλονται σ'ό όρμέψυχο αλλά σ'η νομοσύνη, με χίλια δυό παραδείγματα έχει άποδειχθεί.

Μια μέρα ένας άγρότης, παρατήρησε ότι τα μυρμηγκία ένοχλοόσαν τούς μεταξοσκώληκας του. Άνέβαιναν όπλαδή άπάνω σ'η μουριά

και τούς ένοχλοόσαν έτσι, πού έκεινοι άναγκάζονταν ν' άποσπώνται άπό τόν κλάδο και να πέφτουν καταγής. Έκει άλλα μυρμηγκία περίμεναν και τούς έσουρναν εις τή φωλιά τους. (Ο άγρότης άλειψε τότε τόν κορμό της μουριάς με ψιρόκόλλα και επί τέσσερες ήμέρες τα μυρμηγκία δεν μπόρεσαν ν' αναβούν σ'ό δένδρο. Την πέμπτην όμως ήμέρα, να και ερχεται ένας μύρμηκας μηχανικός και βάζει ένα χαλικάκι άπάνω σ'ην κόλλα. Σε λίγο ήρθαν και άλλοι και άρπικαν κι' αυτοί άπό ένα λιθάρδι. Έτσι κατεσκεύασαν γεφύρι και άνέβηκαν σ'ό δένδρο πατώντας επάνω σ'α μικρά πετραδάκια.

Ο άγρότης τούς άντελήθη μα δεν θέλλοσε να τούς χαλάσθ τό γεφύρι, και τούς άρπικε τή μουριά, με τούς μεταξοσκώληκας, για άμοιβή της έξυπνάδας των.

Όταν πάλιν σ'ην έκοτρατεία τους, τα μυρμηγκία συναντήσουν κανένα νύμφη, οι εργάτη μιλούν άλληλοκρατούμενοι σ'ό γεφύ και κάνουν έτσι μια ζωντανη γέφυρα, άπάνω σ'ην όποιαν περνούν όλοι οι άλλοι.

Όλα αυτά και τόσα άλλα δείχνουν συνδυασμούς πού τούς ύπαγορεύει άσφαλώς ή νομοσύνην.

Αξίζει κανείς ν' άκολουθήσθ τό νοικοκυριό της μυρμηκιάς, να ιδή πώς τοποθετούν τις νύμφες κανονικά μέσα σ'α λίκνα τους και πώς τις μεταφέρουν βαθύτερα, σ'αν έμπειροι νοσοκόμοι, ή ύψηλότερα, αναλόγως της προόδου της ήλιακής θερμότητος, πώς τις τρέφουν με μεγάλες φροντίδες, πώς οι τροφί των τις ύπηρετούν με άφοσίωσι και πώς προσέχουν και τήν παραική τους κίνησι, για να τούς βάλλουνε σ'ό σ'όμα σ'αγόνα θρεπτικού ύγρου, για να νούσηπ ότι ή κοινωνία των μυρμηγκιών εινε πειδ άφοσιωμένη και πειδ στοργική άπό τήν κοινωνία των ανθρώπων.

Έχουν άκόμα τα μυρμηγκία και άγελάδας και σ'αύλους. Άγελάδες των εινε ή ψείρες των φυτών, πού τα μυρμηγκία τις άρμέζουν, όταν δέ φεύγουν άπό τή φωλιά τους, τις πέρονουνε μαζί τους.

Η άπόκτησις τέτοιων άγελάδων εινε ή έδωχη και ό θησαυρός των μυρμηγκιών.

Ι' αυτό σ'ήνουν πολέμους μεταξύ τους, άν σ'υμβή δύο γένη μυρμηγκών να πετύχουν κανένα δένδρο με φωτόφειρες, άγωνίζονται γερά ποιος θα τις κατακτήσθ.

Αξιοι ιδιαίτερας άναγροφής εινε οι πόλεμοι τών μυρμηγκιών. Αυτοί γίνονται ή για τήν κατάκτηση φωτόφειρών ή για τήν άιχμαλωσία νυμφών. Ο τρόπος τού πολεμούν μεταξύ τους εινε πειδ περιεργός άκόμη. Ο περίφημος μύρμηξ, πού λέγεται «Σπαρτιάτης», έχει δαγκάνες δυνατός και άπάνω σ'η μάχη, άνοίγει τρεμετά τό σ'όμα του και προσπαθεί ν' άρπάξθ και ν'ο συντρίψθ τού έχθρού του τό κεφάλι.

Ένα άλλο είδος μικρού μύρμηκος, όταν μάχεται, άρπάχεται άπό τα πόδια τού άντιπάλου του και τα προιονίζει με τις δαγκάνες του.

Άλλοι πάλι πηδούν άπάνω σ'η ράχη των έχθρών των και προιονίζουν τό κεφάλι τους!

Οι μύρμηκες έχουν άκόμα στρατιωτικήν τακτικήν, φρονόρας, προσκόπους, κάμνουν πολιορκίας, λεπτατούν μυρμηγκοφωλιπές, άιχμαλωτίζουν πληθυσμούς και καταδικάζουν και εις θάνατον πολλάκις.

Γάραχουν και οίκογένειες μυρμηγκών στρατιωτικά, όπως οι «Σπαρτιάται». Αυτοί δεν εργάζονται διόλου. Έτσι, οιαδήποτε, διλ της παρόδου των αίωνων, ή φύσις τούς άφήρεσε άπό τας σ'αγονάς τό μυοτή, τήν σμίλη και τό πριόνι, πούχουν οι εργατικοί μύρμηκες, και τα άνικατέστιασε με δύο όπλα, δύο κ'ατά ξίφη, όπλα φοβερά, άλλα άκατάλληλα για κάθε άλλη χροσι, παρ'α μόνον για τόν φόνο και τήν άρπαγή.

Έτσι περνάνε όλην τήν ζωή τους, πολεμώντας και καταστρέφοντας τούς γείτονάς των, για να τούς πάρουν σκλάβους και αυτούς και τις νύμφες τους. Εινε άνικανοι άκόμα και να φάνε και κινδυνεύουν μέσα σέ τόση λεία και τόσα έδδοματα να πεθάνουν τής πείνας, εάν οι σκλάβοι δεν τους έβαζαν τήν τροφή σ'ό σ'όμα τους...

Οι μύρμηκες έχουν και νεκροταφεία, πού βρίσκονται σέ κάποια άπόστασι άπό τις φωλιπές τους. Σ'α νεκροταφεία αυτά, βλέπει κανείς, τάφους πειδ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΣΟΥΛΤΑΝΑΣ

Γυρνᾷ ἀπ' τὸν πόλεμον ὁ Μωχαμέτης,
φέρνει χαρίσματα γιὰ τὸ Σεράϊ,
καὶ στὴ σουλτάνα του—οὐρε καὶ 'πέ της
πῶς τὸ καλλίτερο τῆς τὸ φυλάει.

Τὸ στέλνει δλόσκοπο μέσ' στὸ χαρέμι'
τ' ἀνασιπλώνουνε κ' ἡ σκέπη πέφτει,
κι' ἀπ' τὴ λαχάρα της ἡ Τούρκα τρέμει
ὡς ἀντικρύζεται 'ς ἓνα καθρέφτη.

Θωροῖται δλόγνημη μέσ' στὸ κρυστάλλι.
καὶ στὸ καθρέφτισμα τῆς ζωγραφιάς της
βλέπει μιὰ δευτέρη, βλέπει μιὰν ἄλλη,
ἴοιο καὶ φάντασμα τῆς ὁμορφιάς της.

Καὶ ξάφνω σέρνοντας χρυσὸ μαχαίρι
χτυπάει κατόπιθα καθρεφτισμένη
τ' ἀφράτα κάλλη της, μ' ἄτρευο χέρι
καὶ πέφτουν γύρω της γυαλιὰ σπασμένα.

«—'Αλλάχ! σὺ μ' ἔπλασες μιὰ, μιὰ μονάχη,
οὐδὲ μονάκριβο στὴ γῆ σταλιένο.
'Ἄλλη τὰ κάλλη μου δὲν θέλω ν'ἄχη'
'Αλλάχ! μιὰ μ' ἔπλασες καὶ μιὰ θά μὲνω.

Γ. Δροσίνης

ΣΕ ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ

Μάτια μεγάλα, ἐξωτικά, σὲ ἀκούαντο κρυστάλλι
ποτὲ δὲν καθρεφτίσασε μιὰ κοσμικὴ χαρά,
πάντοτε κάποιον σύννεφο χωρὶς ἀνεμοζάλη,
μέσα στοὺς δυὸ σας οὐρανοὺς διαβαίνει σιωπλά.

Τὰ ρίγη ἐνὸς χινόπωρου σὰς 'γγίζουν καὶ ταράζουν
κόσμιους ὠραίους κάποτε, μὰ μελαγχολικούς,
κ' ἡ ἀκροβλεφαρίδες σας, ἀκάνθιοι ἴοιοι, μοιάζουν
σὰ στεφανῶνια ἀπὸ μικροῦς, μικροῦς ἀσφοδελούς.

Κι' ἐγὼ π ὃ σκύβα 'πάνω σας, μιντεύοντας ὀλίγο
τὰ μουσικά ποῦ κρύβετε, ὦ ἄγια μάτια εἴσεις,
στὴν Ἀχρούσια λίμνη σας σιγά-σιγά ξανοίγω
τὸ πρῶτο ροδαχάρα μιὰς ἀγνωστῆς ἀγῆς.

Μιλτ. Μαλακάσης

διακριτικούς γιὰ τοὺς κυρίους μύρμηκας καὶ ἄλλους κοινούς,
γιὰ τὰς κατωτέρας τάξεις. Οἱ καλοὶ τάφοι εἶνε ὅλοι μαζί, κατὰ
γανονικὲς σειρές, ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἶνε φέρθη—μύρμηκ καὶ ἀτά-
κτως.

Τώρα νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τοὺς γάμους τῶν μυρμηκῶν
καὶ τοὺς ἐρωτὰς τῶν.

Ὁ Φίμπος ὡς ἐξῆς περιγράφει τοὺς γάμους τῶν :
'Ἡ ὥρα τῶν ἐρώτων τῶν μυρμηκῶν εἶνε ἐξαιρετικὴ. Βλέ-
πομεν δλόκληρα νέφη ἀπὸ αὐτοῦς, δλόκληρα νέφη περωτιῶν
μυρμηκῶν, ἐρωμένους καὶ ἐρωμένους καὶ πετοῦν στὸν ἄερα τὸ
βροδάκι μιὰς ζεστῆς φθινοπωρινῆς ἡμέρας, νὰ πέφτουν, νὰ
ξανασηκώνονται, νὰ σερπυγγρίζουν σὺν μεθυσμένοι, νὰ κί-
νουν σὺν μανιακοί, ν' ἀλλήλοκονηροῦνται. Τὴν ὥραν αὐτὴν
γίνεται ἀνάερα ἡ ἐνωσις τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν μυρμη-
κῶν. Καὶ οἱ μὲν ἀρσενικοὶ πεθαίνουν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐνωσι.
Τοὺς θηλυκοὺς δμως τοὺς περιμαζεύουν οἱ οὐδέτεροι μύρμηκες
γιὰ νὰ γεννοβολήσουν, τοὺς κόβουν μάλιστα τὰ φτερά γιὰ νὰ
μὴ φύγουν καὶ γεννοῦν 7-8 χιρόνια στὴ σειρὰ!...

Πόσον ζυγίζει ὁ ἐγκέφαλος τοῦ μύρμηκος!
'Ὁ ἐγκέφαλος ἐνὸς ἐρυθροῦ μύρμηκος, τοῦ μύρμηκος δη-
λαδὴ ποῦ εἶνε πειρ γνωστός στὴν Ἑλλάδα, εὐρέθη δει ζυγίζει,
ἓνα καὶ μισὸ χιλιοστὸ τοῦ γραμμαρίου.
Κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον βῆκαν ὅτι τὸ βάρος τῆς κεφαλῆς
τοῦ μύρμηκος, εἶνε τὸ τρίτον τοῦ βάρους τοῦ ὅλου σώματός του.
'Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ δὲ ζυγίζει περίπου τὸ δέκατο τοῦ βάρους τοῦ
σώματός του, ἦτοι δεκαπέντε ἑκατοστὰ τοῦ χιλιοστοῦ τοῦ γραμ-
μαρίου, δηλαδὴ ἓνα τίποτε στὸ ὁποῖο διὰρχει τόση σοφία!.

© Φυσιολογίας.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΡΟΔΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ

(Ἀρχαῖοι Ποιηταί)

Ἐκείνη ἔφυγε...

Νὰ πιούμε! Ρίξε μας νὰ πιούμε, καὶ πές, ξαναπές, ξαναπές ἀ-
κόμα μιὰ φορὰ : «Στὴν ὑγεία τῆς 'Ηλιοδόρας!»

Σμίξε μὲ τὸ γλυκὸ νέκταρ αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ τόσο γλυκὸ! Καὶ
ζῶσε τοὺς κροτάφους μου μ' αὐτὸ τὸ στέφανο ποῦ τὰ μῦρα του
στάζουν... μ' αὐτὸ τὸ στέφανο ποῦ φοροῦσα χτές... μ' αὐτὸ τὸ
στέφανο ποῦ μοῦ θυμίζει ἐκείνη.

Κοίτα : τ' ἄβρά ρόδα κλαίνε. Κλαίνε γιὰτὶ ἐκείνη λείπει· κλαίνε
γιὰτὶ δὲν τὴ βλέπουν μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου. *Μελέαγρος*

Δεκαπέντε χρόνων

Νὰ ποῦ ἀνθίζει ἡ λευκὴ βιολέττα καὶ νὰ ποῦ ἀνοίγει ὁ δροσε-
σερὸς νάρκισσος καὶ νὰ ποῦ ἀνθίζουν τὰ κρινα τῶν βουνῶν. Νά-
ποῦ σὺν λουλοῦδι ἀσύγκριτο, σὺν ρόδο τοῦ Κήπου τῆς Ἀφροδί-
της—κ' ἡ Ξενοφίλη ἦρθε στὴν ὥρα της ν' ἀνοίξει.

Λειβάδια, γιὰτὶ χαμογελάτε μακάρια, γιομάτα περηφάνεια γιὰ
τὴν ὁμορφιά σας; Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι δὲν εἶνε ἑκατὸ φορὲς πρὸ
ὁμορφο ἀπὸ τὰ μοσχοβολημένα στολίδια σας;... *Μελέαγρος*

Σύμβολο

Δές, σοῦ φέρνω αὐτὸ τὸ μῆλο. Θέλεις νὰ μ' ἀγαπήσης; Γι' ἀν-
τάλλαγμα δός μου τὰ νιάτα σου.

Δές πῶς δὲν εἶνε ὦρα ἀκόμα;... Φύλαξε τὸν ὠραῖο ὄρμιο
καρπὸ ποῦ σοῦ προσφέρω καὶ συλλογίσου πόσο ἐφήμερη καὶ ἀστα-
θὴς εἶνε ἡ ὁμορφιά του. *Πλάτων*

Μῦσις

«Τίποτε δὲν εἶνε τόσο γλυκὸ, ὅσο ὁ Ἔρως. Καμμιά ἡδονὴ δὲν
εἶνε ἴσα μ' αὐτόν. Δίπλα του καὶ τὸ ἴδιο τὸ μέλι φαίνεται πικρὸ».
'Ἐτσι λέει ἡ ποιήτρια Νόσις.

«Κι' ὅποιος, προσθέτει, ὅποιος δὲν ἐνωσε στὸ χεῖλι του τὰ
φιλήματα τῆς Κύπριδος, εἶνε ἀνίκανος νὰ νιώσει καὶ τὸ μεθυστικὸ
ἀναθυμίαμα ἐνὸς ρόδου». *Νόσις*

Στὸ λαιμὸ σου

Νάδινε ὁ οὐρανὸς νὰ γινόμευα ἓνα ρόδο, ἓνα ὁμορφο κόκκινο
ρόδο!

Τὰ χερῶνά σου θὰ μὲ σύναζαν.Θὰ μὲ πρόσφερνες στολίσμα στὰ
χιονάτα στήθη σου! *Ἀνώνυμος*

Θερινὴ νύχτα

Κοιτᾷς τὰ ἀστρα, ὦ ἄστρο μου ;
Γιὰτὶ νὰ μὴν εἶμαι στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ μὴν ἔχω, γὰ νὰ σὲ
βλέπω, ὅλα τὰ μάτια του! *Πλάτων*

Στὴν πιστὴ μου κιθαρῶδ

Ἐὶ ἀκριδα παρηγορήτρα τῶν παραπονιάρικων ἐρώτων μου, να-
νουριστρα τῶν φλογισμένων μου ὕπνων, μικρὴ μούσα ἀλσοδιατη,
πεῦ δὲν ἔχεις γιὰ λύρα παρὰ τὰ φτεράκια σου ποῦ πάλλουν, παῖξε
μου λοιπὸν γρήγορα τὸ καλλίτερο κομμάτι σου.

Τὸ ψιλὸ ποδαράκι σου, σὺν πληχτρο, ἄς χτυπήσει τὸ κορμί σου'
καὶ τὸ βάλαμο τῆς μουσικῆς σου, ὦ ἀκριδα, ἄς γιάνει τις πληγῆς
τῆς καρδιάς μου, ἄς ἡσυχάσει τις ἐννοιες μου, ἄς ἀποκοιμίσει τοὺς
πόνους μου.

Καὶ γιὰ νὰ σ' ἀνταμείψω σοῦ τάξω, γιὰ πρῶτὸν πρόγευμα, ἓνα
χορτάκι φρεσκοτάτο καὶ μερικὲς στάλες δροσιᾶς, ποῦ θὰ πάω
νὰ τις συνάξω ἀπὸ ἓνα λουλοῦδι μὲ τὸ στόμα μου καὶ θὰ τις πείς
ἀπὸ τὰ χεῖλι μου. *Μελέαγρος*

(Μεταφρ. Εὐπάλινου)